

Kollár Dávid
Újabb változatok Bernadettre

Szultán szving

Miskolczi Bernadett születésnapjára

Ha diszkógömböket hantol a fény,
s technóra szédül magába a hús
Ajkadra költi témáját a rúzs
a betévedt alkony dögös táncterén

Hol vaktában vágat mind, ki félni blőd,
nomád nézőként az elme színpadán
Míg diszkrétén mozdul és beint a kán
lábadra mérve a rászabott időt

Az évek múlnak és semmi sem telik
A szavak tükrében délibáb ketyeg,
míg prózai pózban a szultánt szvingelik,

és Kassákok költik föléd az eget
Az öregség jele nem jelent semmit
Nikkelbagolyként száll a képzelet

Moszkva 79-ben

A régi mesterek hangján halkan,
együtt hűlünk a langyos zsvajban
Zónáid felett félre cseng a távol

Jégkorom körében tört fényben ázol
Elverbalizálunk a végső tegezésben,
Moszkvában sétálva a puha hóesésben

Borges-parafrízis

Én jártam a mély éjszakák fekete kertjében
Láttam a hervadhatatlan rózsákat,
a vérző hold alatti szétfolyó mezőkön

Kutattam az igét és a lángot
Olvastam Bábelben az első költeményt
Szavak nélkül vártam be a jövőt,
hogymorba irjam neked
a vak rózsák legszebb, néma énekét.

Tulajdonságok nélküli szerelem

„... a lét határozott igenlésének esztétikai eszményképe az olyan világ, mely tagadja a szart, és mindenki úgy tesz benne, mintha a szar nem létezne. Ezt az esztétikai eszményképet giccznek nevezük.” Kundera: A lét elviselhetetlen könnyűsége

A napsütötte sáv frekvenciatartományában
periodikusan ismétlődő Örök szerelem,
újplatonikus vívmányként izgatja a homloklebeny
centrifugálisan – Direct Drive 5.1-es 140/MxC

a négyzetten –, funkcionáló riasztóját
A jelentésírók, felhasználva metapszichikai
és parafizikai ismereteiket – az eljárás
kategorikus szentséget megőrizve – megkezdik

a csillogó homlok borgeszi paradigmájának
megtisztítását, hogy a szeretet tárgyaként
illetett személy, illő módon: a szar módszeres
tagadása nélkül, vissza és előremenőleg viselhesse azt

Western

Szebb, mint minden vadnyugat,
ahogy a füstös lokálban
Grace Kellyként mozog
Az ólmos utcák nagyivói szerint
Ő a napra már nem is,
csak a szóban forog
Fegyvert illik rántani érte
– Csípőből hűl le a logosz –
Gyilkos Frank kék szeme világít,
de te a harmónikát fogod

Zohár

A labancszürke égboltot megnyitom
S a felkelő nap rebellis fényénél,
hol az utolsó patkány is arany-
rúdként ragyog, katonás rendbe állítom
az időt, míg te láthatlanul hagyod,
hogy körül vegyen az, aminek
nevet sem adhatok

20170211

Lezárva minden láthatár
Fény s árnyék az ajkadon
Sorokba törve a szent időt,
kontúrját kibontva olvasom

Lebegve leszámolt könnyűség?
Rózsává váló vak árnya?
Hattyúként sikló semmiség?
Bölcs némaság bolondít magába!

Szerelem

Egy fölszaladt szem a harisnyán
Az Ő illata a kötött pulcsidon